

сакрализация, е свързано с представата: „Който пие вода под Кутра остава в Твърдица” или „Който е видял Кутра от Твърдица не е излязъл вече назад”. (Демирев, Дечев, Тодорова: 130) Приобщаване на другия, другоселеца към общността на селището и приемането му за свой. Емблематичната характеристика на върха е мотивирана и чрез битуваща в местното знание случка: „Човек от Твърдица бил в Германия и имал някакви проблеми и си казал на глас - Ех, Кутро, Кутро, къде си да ми помогнеш. Минава край него друг българин, живеещ в Германия и го чува и го разпознава, защото и той бил от Твърдица и му разрешава проблемите”. (Демирев, Дечев, Тодорова: 131)

Подобна е ситуацията с върха Коджа таш (Голям камък) над с. Бяла паланка.

В местното знание битуват легенда за халка, на която някога кораби се връзвали за нея, защото всичко под него е било море; предание за римска крепост (кула) и намирани върхове на стрели, монети и керамика; за хайдути, които тук правели засада да обират керваните, пътуващи по пътя за Северна България; за хайдушка пещера, в която хайдутите си криели златото, както и за скривалище на богатство на местни хора, бягащи от нападения - тези богатства търсят иманярите. (Демирев, Дечев, Тодорова: 141-142)

Видно е наслагването в местното знание с локализиране на конкретни времеви пластове с подчертана динамика в посока на утвърждаване значимостта на това място. А за възприемането на Коджа таш като своето свещено място говори случка, свързана с преселници от селото в Турция. Когато един човек от селото отишъл в Турция и се срещнал с тези хора те най-напред го попитали за Коджа таш. Погледнато формално в природен план не може да се случи нищо с върха и неговата трайност и този интерес е плод на носталгия. Същественото в случая, че е налице стремеж към сакрализиране на природен обект - поставянето му високо в